

[Gustav Pedersen.]

de Forpligtelser, de har haft ifølge den hidtil gældende Lov, men ogsaa uden Vanskelighed kan opfylde de Forpligtelser, nærværende Lovforslag paalægger dem.

Saa kan man selvfølgelig rejse det Spørgsmaal, om Forslaget i det hele taget er nødvendigt, om ikke det, at Bankerne selv har fulgt den Linie, der er udtrykt i Lovforslaget, er tilstrækkelig Garanti for, at der ikke fra Bankernes Side anrettes Ulykker over for den Stabilisering af Pengene, som alle er interesserede i. Jeg tror dog alligevel, det vil være rigtigst, at denne Linie er fastlagt ved Lov, fordi der kan komme en Situation, som ligger saa meget anderledes end den nuværende, at det kan være nødvendigt at have Loven, og naar man, som sagt, fra alle Sider er enig om den Linie, der skal holdes, kan jeg i og for sig heller ikke tænke mig, der skulde kunne være nogen dybtgaaende Uenighed om, at det er nødvendigt at fastlægge denne Linie i Lovform, saaledes som det har været gældende hidtil, og saaledes som det udvides — efter min Mening paa et fornuftigt og overkommeligt Grundlag — gennem den Forøgelse af Forpligtelserne, nærværende Lovforslag giver Udtryk for.

Der er sket en lille Ændring under Hensyn til det Forslag, der foreligger om Sparekasserne, idet Banker, hvis samlede Indskud udgør mindre end 1 Mill. Kr., undtages fra Loven. Det fremgaar tilstrækkelig tydeligt af Bemærkningerne, at der ikke ligger nogen pengemæssig Risiko i denne Foranstaltning, idet det kun drejer sig om tre Banker med Indlaansmidler paa tilsammen 3 Mill. Kr. Denne lille Lempelse i Lovforslaget skulde derfor ikke give Anledning til Ængstelse.

Det principielt nye ligger i det andet Lovforslag, Forslag til midlertidig Lov om Tillæg til Lov om Sparekasser, fordi Sparekasserne ikke tidligere har været inddraget under tilsvarende Forpligtelser som Bankerne. Jeg kan her henvise til, at det ved Bankernes Binding i forrige Omgang var saadan, at der praktisk talt ingen Stigning kom i Sparekassernes Indskud, medens nu en Del Midler, som i Virkeligheden hører hjemme inden for Bankerne — uden at jeg mener, at vi skal favorisere Banker for Sparekasser, skal jeg sige, at jeg hermed mener Midler af den Type, som normalt hører hjemme i Bankerne — er flyttet over i Sparekasserne, og det er da naturligt, at Sparekasserne faar tilsvarende Forpligtelser som Bankerne.

Hvis det drejede sig om Opsparings-

midler i snævrere Forstand, det vil sige det, Folk lægger til Side af deres almindelige Indtægter og dermed gennemfører den personlige Opsparing, vilde der ikke i en Tid som den, vi er inde i nu, kunne være Tale om Forøgelse af Indskuddet i det Omfang, som det har fundet Sted for Sparekasserne. Derfor mener jeg, det er berettiget at sige, at de Penge, der er gaaet til Sparekasserne, har nogenlunde samme Karakter som de Penge, der er gaaet ind i Bankerne paa tilsvarende Vilkaar, og det er derfor ogsaa naturligt, at de underkastes de samme Forpligtelser.

Dertil kommer, at der kan være en Risiko for, at en Sparekasse, som har faaet sine Indlaansmidler stærkt forøget, kan engagere sig, uden at det i øvrigt under Hensyn til Sparekassens Udlaansvirksomhed kan siges at være uforvarligt, men alligevel paa en saadan Maade, at den kan komme i Likviditetsvanskeligheder den Dag, da der bliver Pengeknaphed igen, og da er det i hvert Fald ikke sandsynligt, at det vilde være en god Situation at være i for Sparekasserne, om de skulde realisere større Poster af deres Obligationer. Derfor vilde jeg tro, at det ogsaa ud fra Sparekassernes egen Opfattelse maatte være det rigtigste, at de ekstraordinært store Midler, der sættes ind som Indskud, ikke betragtes som Midler, der kan gaa ind i deres normale Udlaansvirksomhed, men som Midler, de kun har for en kortere eller lidt længere Tid, men som før eller senere søger andre Veje end dem, der nu engang maa være Sparekassernes.

Maa jeg her gøre opmærksom paa, at dette Forslag ikke omfatter de smaa Sparekasser, der jo er betydeligt flere i Antal end de smaa Banker, og hvis Forhold ikke er af en saadan Karakter, at de kan øve nogen Indflydelse paa selve Pengesituationen. De kan altsaa fortsat operere efter de hidtil gældende Regler, arbejde paa normal Maade og anvende de Midler, de faar til deres Raadighed.

Endelig vil jeg gerne understrege, at der i Loven er en Dispensationsbestemmelse, det vil sige, at hvis en Sparekasse har faaet sine Midler forøget, eller hvis den paa anden Vis har faaet saa store Midler, at der er Grund til en Arbejdsvirksomhed ud over den, der hjemles efter Loven, og denne Udlaansvirksomhed er forsvarlig og ikke er i Modstrid med de Bestemmelser, der nu engang skal føres igennem for at skaffe Ro paa Pengemarkedet, har Ministeren Ret til at dispensere fra disse Bestemmelser, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Ministeren, hvis det er